

Kristínka sa rozhodla pre **tajné** pátranie na povale. Je to jediné miesto v ich novom dome, ktoré ešte nepreskúmala. Na **dobrodružný** výlet do **starých** škatúl a skriň pripravila svoju **novú** lupu a **gumené** rukavice. Vo filmoch majú predsa všetci pátrači rukavice! Odvážne vyliezla po **drevenom** rebríku a potom opatrne otvorila padacie dvere. Povala bola **úzka, dlhá a tmavá**. Pomaly otvárala prvú krabicu. Bola plná **starých** novín. Boli **ošúchané, zaprášené a nezaujímavé**. Druhá krabica bola plná starých kníh.

„Nič pre mňa“, povedala Kristínka a radšej otvorila **drevenú** truhlicu.

„To je niečo!“ zvolala, keď na dne zbadala **plechovú** krabičku. Rýchlo ju otvorila a neverila vlastným očiam. Taký poklad! Krabička bola plná **starých** pohľadníc z celého sveta. Niektoré boli až z roku 1928. Na všetkých bolo **úhľadným** písmom napísané: Slečna Regina Hauser, dom pri rieke, Čadca. Páni, to musím ukázať chalanom!

.....

Medzitým v garáži u susedov Juraj s Petrom úradovali medzi skúmavkami, miešadlami a farebnými fľašami. Nebol by to Jurko, keby zas niečo nevymýšľal.

„Podaj mi pohár s nápisom jedlá sóda,“ povedal Petrovi, **„tento pokus bude stáť za to!“**

Lyžičkou nabral sódu, vysypal do pohára s tekutinou a zamiešal.

„A teraz sa dobre pozeraj!“

Juraj tekutinou naplnil pero, zobral čistý biely papier a niečo naň načmáral.

„Čítaj,“ povedal a strčil ho Petrovi pod nos.

„Nič tam nevidím,“ krčil plecami aj nosom Peter.

„Pozeraj poriadne!“

„Ved', pozerám, ale nevidím.“

Na to vzal Juraj papier a šiel s ním k stolu. Na stole svietila malá lampa. Vopchal ho pod horúcu žiarovku a na papieri sa odrazu začalo niečo objavovať.

„Páni, ty si kúzelník!“ zvolal Peter, ale to sa už pred garážou ozval dievčenský hlas.

„Chalanííííí,... chalanííííííí!“ a do dverí sa vopchala malá strapatá hlava.

.....